

47

Н О Т А
ПРАВИТЕЛЬСТВА УКРАЇНСЬКОЇ
НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ.

Д О Д Е Р Ж А В І Н А Р О Д І В .

1654 року Українська Держава на чолі з Гетьманом Богданом Хмельницьким вклучила в Урядом Держави Московської договір, по якому Україна й Московщина, заховуючи свою суверенність, об'єднались в тісний державний союз для оборони спільних інтересів обох народів.

Але в перших роках існування Московсько-Української унії Російські царі стали накладати свою тяжку руку на суверенність Українського народу, стали відбирати Українському народові його державну окремішність його давні вольності. І в того часу на протязі 3-х століть провадить Український народ тяжку, вперту боротьбу проти московського імперіалізму. В сій боротьбі московські деспоти намагались вищити не тільки державну незалежність Українського народу, а в його стару культуру, мову, стародавні звичаї народні.

По всій Україні ширився ставшини режим московського шовінізму, переслідувався все українське, гинули на шибеницях і в тюрмах краді сини батьківщини в боротьбі за найсвятіші права народні. Буржуазія, дворянство і духовенство України приймає зовнішні ознаки московської культури, вдавалось, що саме обличчя української нації вникає, гине й вимирє сама ідея окремої української культури.

Але доля судила инакше. Не міг згинути і не згинув вільний 40 мільйонний Український народ; окутаний московською темрявою, закутаний в каїдані московської царської неволі, він мріяв про світлу будучину і чекав слушного часу, щоб повстати проти своїх споконвічних гнобителів.

І той світлий, радісний час настав. Коли під натиском революції 1917 року повалились гнилі стіни Всеросійської Тюрми Народів, Український народ в особі свого першого Народнього Парляменту - Центральної Української Ради -, проголосив на весь світ свою непереможну волю відродити незалежну Українську Державу і визнав У.Н.Р. суверенною й незалежною. Але московський централізм, перекрашений в червоний кольор комунізму

1920
не визнавав найсвітліїших прав Українського народу на самовизначіння і пішов війною проти молодої Української Республіки. І з того часу Український народ на протязі 3-х років провадить тяжку криваву боротьбу за волю проти московських комуністів-більшовиків, проти червоних Армії Леніна і Троцького. Тепер Український народні маси, побачивши після 300-літнього ганебного гніту світлу, радісну волю святої волі, не складуть зброї доти, доки не досягнуть своєї кінцевої мети бути господарем в своїй хаті-Самостійній Українській Державі. Коли совітськими арміями удавалось зайняти майже всю територію України, Український народ по всій українській землі повстав і вигоняв окупантів геть за межі своєї батьківщини. Маючи навіть формальну владу на Україні, більшовики ніколи фактичної влади не мали, ніколи не були визнані Українським народом. Вони тримались і тримаються на Україні лише страхом, нечуванним терором, диким знущанням над Українським народом.

Коли року 1919 Український народ під проводом Правительства У.Н.Р. на чолі в ГОЛОВНИМ ОТАМАНОМ С. ПЕТЛЮРОМ звільнив майже всю територію України від совітських військ, прийшла армія Денікіна і намагалась знову повернути Україну в імперію "Єдиної, Неділімої Росії". Але чорний імперіалізм Денікіна задовольнив Українське населення не більше, ніж червоний імперіалізм Леніна. Український народ знову повстав проти грабінницьких банд Добровій і вирішив долю авантюри Денікіна.

Розуміючи безнадійність змагання проти національних стремлінь Українського народу, Російський Совітський Уряд сімулював визнання незалежності України і поставив свого агента Роковського на чолі самовизаного Уряду Української Совітської Республіки, що складається з людей, які ніколи нічого спільного з Українською нацією не мали. Але такі мудрі виходи Російських більшовиків не могли задовольнити народних мас. Український народ бореться і бореться не тільки за самостійну Українську Державу, але і проти тієї форми влади, яку йому нав'язують російські більшовики. Проти тієї совітської форми влади, яка на протязі останніх років повернула багату, пишну Українську землю в таку, мертву руїну. Не слідий Український народ, щоб не бачити, як припинялась комунікація і торгівля по всій Росії, як стали фабрики, заводи, як гине від безробіття голоду і холоду міське населення - інтелігенція і робітники. Бачить вмучений Український народ, як гинуть під чоботом чорнооармейца старі здобутки всевітньої культури, як конає в со-

5

вітських "черезвичайках" цвіт, мазок і краса нації, як ширяться по всій Україні смертельні пошести, як ставиться під загрозу саме фізичне життя населення України.

І не хоче миру Український народ, а хоче боротьби проти насильників. Не хоче миру той народ, який довгі віки тільки і мріяв про мирну, спокійну працю на вільній українській землі. Не вірить Український народ тим ілюзіям миру в совітській Росії, що мають народи Європи, які не відчували на собі большевицького панування, совітської форми влади. Не вірить - і на численні мирові проповіді різних Держав /відповідає повстаннями по всій Україні, на Поділля, Волині, Херсонщині, Київщині, Полтавщині і далеких Харківщині й Катеринославщині.

Українське Республіканське військо і Правительство У.Н.Р. на чолі в ГОЛОВНИМ ОТАМАНОМ С. ПЕТЛЮРОЮ не могло, не мало права пропонувати миру в Совітській Росії доти, доки Український народ дамагався не миру, а боротьби, перемоги й визволення.

Український народ бореться не в московським народом, а проти московського червоного і чорного імперіялізму і Правительство України глибоко певне в тому, що суверенний український народ найде спільну мову в братнім народом московським, а правдивою російською демократією.

Правительство У.Н.Р. і героїчне Українське військо проваджувало боротьбу в большевиками, будучи ізольовані від усього світу, не визнані державами й народами, не маючи жодної допомоги. Ті Держави, що енергійно допомагали авантюристичній боротьбі Денікіна разом проти большевиків і проти поневоленних народів був Росії, не хотіли бачити нашої нерівної боротьби, не хотіли визнавати природних прав Українського народу. Не хотіли допомогати Правительству У.Н.Р. Ті Держави, що розуміли весь руйнівний жах большевицької загрози, не розуміли, що в боротьбі проти большевицкому треба спертись лише на живі сили народів, що борються проти Совітської Росії. Не розумів і не розуміє весь культурний Світ, що Український народ вже переболів комуністичною демагогією, що священий обов'язок могутніх культурних Держав і народів допомогти Українському народові в його боротьбі проти большевицького вандалізму за самостійне Державне існування. Лише ті Держави, що утворились на руїнах бувшої царської Росії, що відчують на собі страхіття большевицької пошести врозуміли нас і визнали наше право на боротьбу.

В імені Українського народу, Правительство У.Н.Р. на весь світ заяв-

590
ле, що той мир і спокій на Сході Європи, якого так бажають Держави
Атланти, наступить лише тоді, коли суверенний Український народ ма-
тиме право на Українських Установчих Зборах вільно вирішити долю
української землі, - чи має бути Україна цілком незалежною, само-
стійною Державою, чи має об'єднатися з іншими Державами в більші
державні організми. Коли ж такого права не буде визнано за Україн-
ським народом, коли йому не дадуть змоги вільно вирішити свою до-
лю, не заспокоїться Українська земля. Після довгого сну прокинулась
Україна на боротьбу за свою волю і не доведеться дириспати сил на-
родніх демагогії московських комуністів, чи реакції царських гене-
ралів.

Бажаючи лише миру і спокою для змученої зруйнованої України, Пра-
вительство У.Н.Р. заявляє, що з радістю прийме мир, коли окупацій-
на совітська армія валишить територію України, коли Правительству
У.Н.Р. дадуть можливість скликати на демократичних основах Україн-
ські Установчі Збори, які остаточно вирішать долю України та уста-
новлять лад і порядок на колись благодатній, нині зруйнованій ук-
раїнській землі.

В ІМЕНІ ПРАВИТЕЛЬСТВА УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ
РЕСПУБЛІКИ:

ГОЛОВА РАДИ МІНІСТРІВ ВІСЕСЛАВ ПРОКОПОВИЧ.

ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ РАДИ МІНІСТРІВ,

АНДРІЙ ЛІВИЦЬКИЙ

МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ, АНДРІЙ НІКОВСЬКИЙ.

3 серпня року 1920 .

м. Варшава.

З оригіналом відно
Голова Амбасад. Мисії в Варшаві
А. Лівіцький